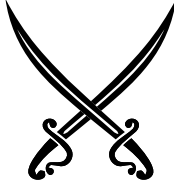

ČERNÍ HUSÁŘI

A PROBUZENÝ DÉMON

FRANTIŠEK PETRAN

ČERNÍ HUSARI

A PROBUZENÝ DÉMON

FRANTIŠEK PETRAN

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © František Petran, 2020
Illustrations © Žaneta Kortusová, 2020
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2020
Cover Art © Lukáš Tuma, 2020
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-204-2 (print)

ISBN 978-80-7557-947-8 (ePub)

ISBN 978-80-7557-948-5 (mobi)

ISBN 978-80-7557-949-2 (pdf)

*Věnováno památce mého dědy,
který sloužil u jezdeckva – u dragounů.*

*Za betareading a poznámky náleží mé díky
Zuzaně Daletth Hartmanové a Oliverovi Jasanskému.
Za odbornou pomoc týkající se drezury koní
jsem velice vděčný Ing. Renatě Habáskové.*

Prolog

Nad Pustými horami táhla tmavá mračna. Ač do nížin již přišlo jaro, zde, vysoko mezi strmými štíty, se zima ještě nehodlala vzdát vlády.

Na prudkých svazích průsmyku se irbis, sněžný levhart, přikrčil v závěji, když o kus dál vlevo spatřil dvě postavy na koních. Vraníkům, na kterých jely, se u nozder tvořila pára, když se jejich horký dech setkal s okolním mrazem.

Bystrým smyslům šelmy neuniklo nic. Frkání koní, pach jejich potu ani sotva slyšitelné vrzání sněhu pod okovanými kopyty.

„Průsmyk bude neprůjezdný,“ poznamenal muž, vyšší z obou jezdců. „A navíc se žene bouře. Měli bychom rychle

sestoupit, aby nás nezastihla zde. Jenže to pak budeme muset pokračovat po druhé straně hranic...“

Žena jedoucí na druhém koni si zimomřivě přitáhla k tělu kožešinou podšitý kabátec.

„Je mi jedno, jestli pojedeme přímo nebo oklikou přes zemi Bílého lva,“ odpověděla po chvíli přemýšlení.

V dáli se ozvalo zahřmění. Běsnění živlů, o kterém mluvil muž, bylo už opravdu blízko. Jezdci popohnali koně a začali sestupovat směrem do údolí.

Až když chladný vítr odvál pach lidí i koní, zvedl se irbis z úkrytu. Pružným krokem došel do nedaleké skalní rozsedininy. Tam se svinul do klubička a obtočil se dlouhým huňatým ocasem. Zkušenosti mu napověděly, že bude lepší strávit následující hodiny v úkrytu.

Část první:

Krahujec

Desetiletý Kuba si odhrnul pramen neposlušných světlých vlasů z čela. Díval se, jak jeho otec Jan a děda Matyáš kladivy buší do rozžhaveného železa na kovadlině. Těšil se na příběhy, které starý kovář vyprávěl, když si po práci sedl na lavičku na dvoře a zapálil si fajfku. Většinu z nich uměl nazpaměť, ale stejně si je vždy rád znovu poslechl.

Nakonec se dočkal. Muži odložili perličky, svlékli kožené zástěry a vyšli z dílny. Byl krásný jarní den, slunce svítilo, stromy již rozkvetly a tráva se po dlouhé zimě konečně zazelenala.

Kováři usedli na lavici, vytáhli dýmky, nacpali je vonavým tabákem a pak si zapálili. Kouřili mlčky. Kuba to nakonec nevydržel a promluvil: „Dědečku, budeš mi, prosím, vyprávět o černých husarech a Poslední šanci?“

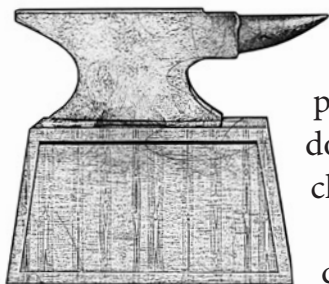
Tatínek se jen usmál pod vousy. Jeho syn ten příběh miloval, stejně jako on, když byl v jeho letech.

„Jistě, jenže bez melty se mi povídá těžko,“ řekl Matyáš a zabafal z fajfky.

Jako by to přivolal, na dvorku se objevila Janova manželka Anna. Byla silnější postavy, hnědých očí, s věčným úsměvem na rtech. Cop, do kterého měla svázané světlé vlasy, jí sahal až k pasu. Na zdobeném podnose nesla meltu ve dvou malovaných hrnečcích a s nimi i talíř plný tvarohových buchet. Kubík se zavrtěl na místě a netrpělivě poposedl.

Oba kováři poděkovali a děda se obrátil ke svému vnučkovi. „Říkal jsi, že chceš, abych vyprávěl o bitvě u Poslední šance?“

Kuba souhlasně přikývl. Starý kovář vypustil z úst několik kroužků hustého modravého dýmu. Právě chtěl začít, když vtom se před kovárnou ozvalo ržání koní.

„Půjdu se podívat, kdo to je,“ řekl Jan a zvedl se v celé své imponující výšce. „Ty počkáš tady,“ dodal vzápětí, když viděl, že se Kuba chystá jít s ním.

Opatrnost byla na místě. Už dlouho nebylo v kraji bezpečno.

Na starém hrádku, v hlubokých lesích nad Lískovcem, se přibližně před pěti lety usadila tlupa loupežníků. Samí rabiáti, rváči a surovci. Nejhorší bylo, že řádění lupičů donutilo kupecké karavany změnit trasy. Prosperující obec s vlastní školou a dlážděnou hlavní cestou tak přišla o nejdůležitější zdroj příjmů a zchudla. To s sebou přineslo i změnu chování lapků. Když už nemohli okrádat kupce, začali terorizovat obyvatele Lískovce. Nařídili jim platit poplatky pro jejich hejtmana, který si říkal Krahujec. Kdo nezaplatil, toho zbili. Když ani to nepřivedlo nešťastníka k rozumu, zapálili mu střechu nad hlavou. Královští dragouni je mnohokrát naháněli po lese. Lupiči se však vždy jen ukryli a čekali, až vojáci odtáhnou. Jakmile zmizeli, hned zase pokračovali ve svém nečestném řemesle.

* * *

Jan vyšel před kovárnu a krátký okamžik zůstal jako solný sloup. Na ulici stáli dva vraní koně vzácného chovu a ušlechtilé krve. Hřívu měli dlouhou a teď, když bujně pohazovali hlavami, vlála jim v mírném jarním vánku jako vdovin závoj. Jejich jezdci, muž a žena, zrovna sesedali. A právě oni byli důvodem, proč se kovář tak zarazil.

Zlatou nití vyšíváné a kožešinou podšité černé svrchní kabátce dlouhé do pasu, zvané *pelisse*, nesli cizinci přehozené přes levé rameno. Úzké jezdecké kalhoty s červeným lampasem měli zastrčené do vysokých bot. Jan hned pochopil, kdo navštívil jejich kovárnu. Černí husaři. Dosud

si myslel, že jsou jen součástí příběhů, které děda Matyáš vyprávěl. Vždyť od doby, kdy je někdo naposledy viděl, uplynulo nejméně šedesát let! A to bylo tenkrát v bitvě u Poslední šance.

Husar byl vysoký muž s nakrátko střiženými vlasy a plnovousem světle hnědé barvy. Ramena měl široká, pohled jeho zelených očí byl čestný a upřímný.

Štíhlá černovláska, která s ním přijela, byla o něco nižší. Její tmavé oblečení působilo kontrastně ke světlé pleti. V šedomodrých chladných očích se jí zračila únava z dlouhého cestování.

„Dobrý den, mistře,“ pozdravili oba najednou, než stačil kovář cokoliv říct.

„Pozdrav pánbůh,“ odpověděl jim Jan. „Co vás k nám přivádí?“

„Jeden z našich koní po cestě klopýtnul a ztratil podkovu. Byl bys, prosím, tak laskav a podíval se na to?“ zeptala se jej žena. Stejně jako muž, který s ní přijel, měla u pasu šavli ve zlacené pochvě, jejíž jílec byl potažen rudým aksamitem.

„Vezměte koně do dvora, podívám se, co s tím budu moci udělat,“ pozval je kovář dál.

* * *

Hokynář Lokýtek, který měl svůj krám přes ulici naproti kovárně, spěchal po polní cestě k lesu. Byl to malý tlustý muž s mohutným knírem, úlisný a zákeřný. Každý ve vsi věděl, že nadevše miluje zlato a peníze. I v této chvíli, kdy byl ve tváři rudý jako rak, protože nebyl uvyklý rychlé chůzi, mu z očí svítila chamtivost. V duchu již přepočítával svůj podíl z tučné kořisti, který jistě nebude malý. Vždyť jen koně, na kterých ti cizinci přijeli, měli obrovskou cenu. A co teprve sedla, postroje a zbraně! Hejtman Krahujec jeho zprávu jistě ocení. A dost možná mu za ni přidá i nějaký ten zlaťák navíc.

Jen vešel do lesa, postavili se mu do cesty tři velcí zarostlí chlapi a namířili na něj pistole.

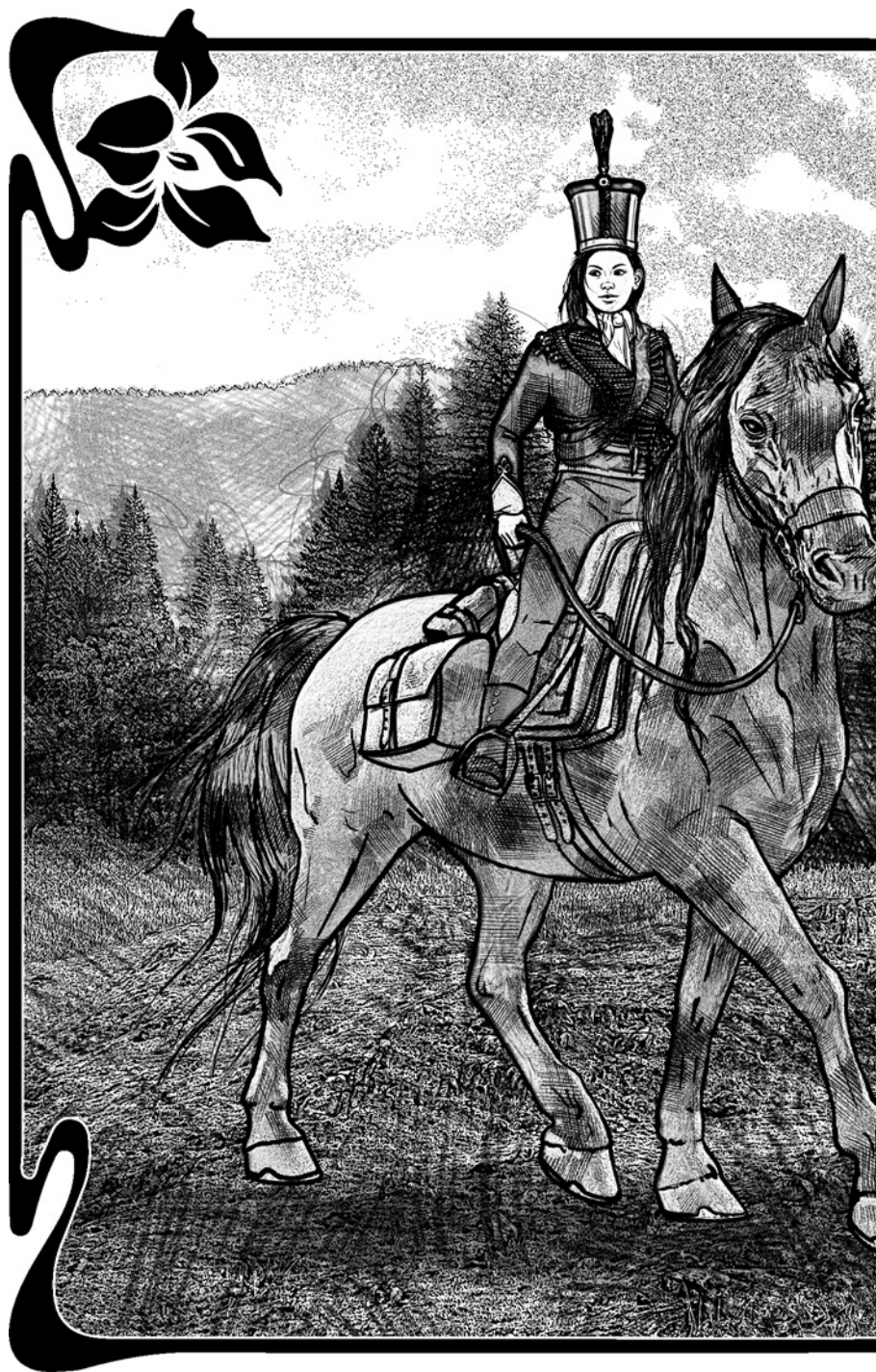
„Kampak, tlustochu?“ zachechtal se největší z nich a přešel hokynáře zlým pohledem. Černé rozčuchané vousy i dlouhé vlasy podtrhovaly lapkovo nebezpečné vzezření. Alkoholem lesklý zrak zase vypovídal o nevyzpytatelné povaze.

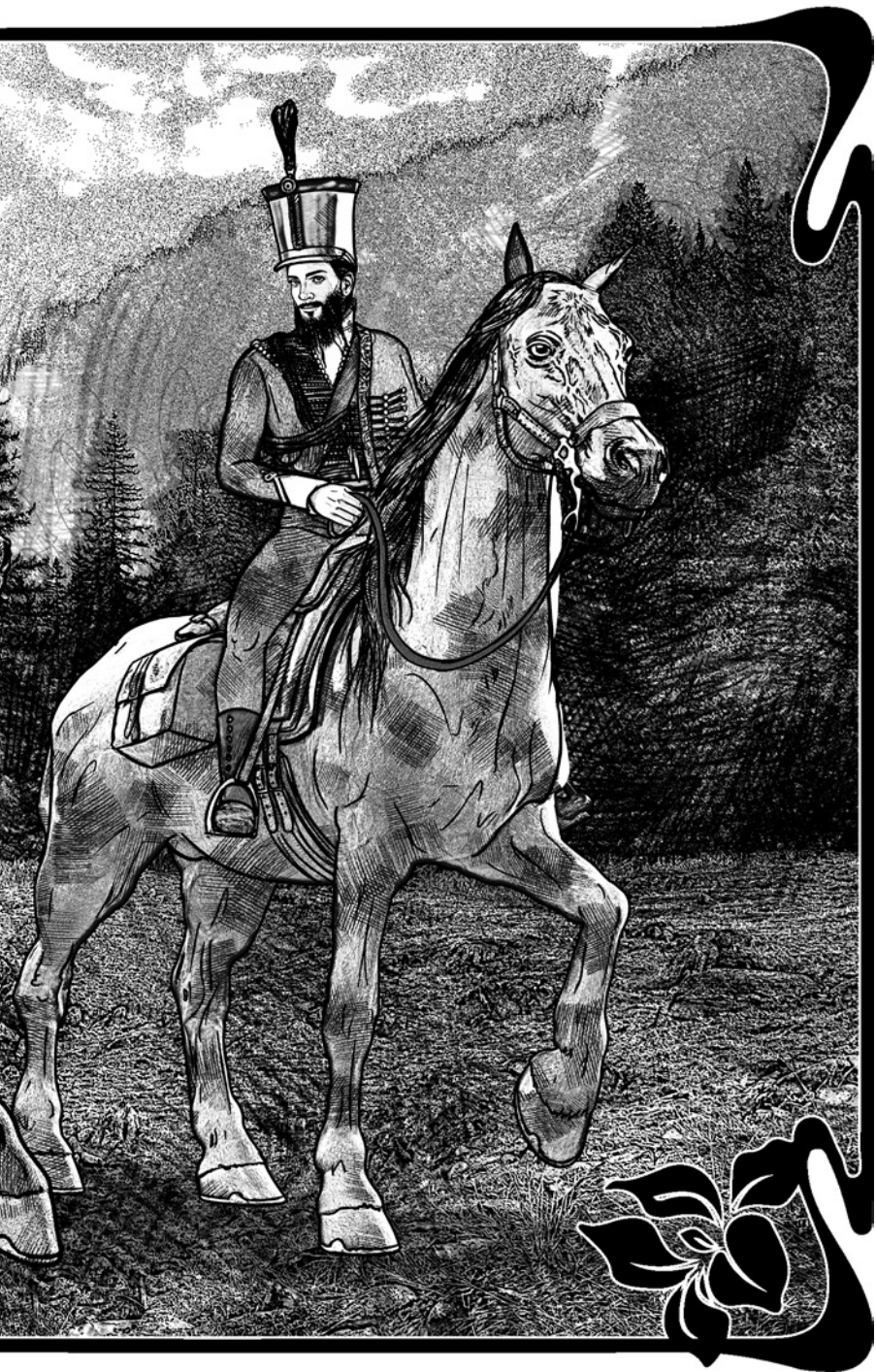
„Na tvém místě bych byl uctivější, Kudlo,“ odsekl mu Lokýtek. „Mám pro hejtmana novinu. Do města přijeli dva cizinci na drahých koních. Jistě necestují s prázdnou kapsou. Nyní jsou v kovárně.“

Lapkové zpozorněli. Tohle vypadalo na tučnou kořist.

„Zní to sakra dobře,“ zavrčel ten, kterého hokynář nazval Kudlou.

„Měla by to pro vás být snadná práce,“ pokračoval obchodník. „Navíc, jeden z těch cizáků je ženská. Ten chlap by ale mohl dělat problémy. Vypadá jako voják, i když

takovou uniformu jsem ještě nikdy neviděl. Všiml jsem si, že jsou ozbrojení šavlemi a v pouzdrech u sedla mají každý po dvou pistolích.“

„Dobrá, tvoji zprávu vyřídíme. Můžeš se vrátit. A nevystrkuj nos, až přijdeme do vsi. Mohli bychom ti ho omylem ustřelit,“ zasmál se vousatý rabiát a strčil bambitku za opasek.

„Hlavně sebou pohněte. Nevím, jak dlouho se v Lískovci zdrží,“ staral se Lokýtek. Kdyby ti dva odjeli dřív, než by je loupežníci obrali o koně a zlato, neměl by z toho ani měďák.

* * *

Kubík pozoroval cizince na dvoře a snažil se zaslechnout každé slovo dospělých. Muž se představil jako Florián a žena jako Sabina. Hovořili s dědou a tátou o tom, jak dlouho bude trvat, než kováři udělají novou podkovu pro jejich koně. Mléko a buchtu, které jim nabídla Kubova maminka, přijali s poděkováním a mírnou úklonou.

Kováři pak odešli do dílny pracovat. Kuba nemohl spustit oči nejen ze šavle, kterou měl husar u pasu, ale hlavně z jeho vraníka. Florián si toho všiml, odložil opatrně talířek s buchtou i hrnek s mlékem na zem a pokynul mu, aby přišel blíž.

„Už jsi někdy jel na cvičeném vojenském koni?“ zeptal se.

„Na koni ano, ale ne takovém,“ přiznal Kubík a sklopil oči.

„Můžeme?“ obrátila se Sabina na Annu. Ta souhlasně, i když trochu váhavě, přikývla.

Husar se vyšvihl do sedla a podal Kubovi ruku. Hoch chvíli sbíral odvalu, ale pak ruku přijal a Florián jej vytáhl k sobě.

Voják pobídl koně do kroku. Objeli dvakrát dvorek.

Sabina upíjela mléko a usmívala se.

„Florián je jeden z nejlepších jezdců, které znám,“ řekla, když zastavili těsně vedle ní. „Chceš vidět, jak umí jezdit jen opravdoví husaři?“ zeptala se hoča, na kterém bylo vidět, jak moc je šťastný.

Kuba se vzmohl jen na souhlasné kývnutí.

„Paní Anno, pojdte, prosím, s námi před dům. Váš syn se zúčastní své první husarské přehlídky,“ řekla s úsměvem černovláska.

Když obě ženy vyšly ze dvora, jezdec i jeho kůň již byli připraveni.

„Parádním krokem vpřed, pane důstojníku! A dejte si záležet, dámy se dívají!“ přikázala Sabina zvesela a rozhlédla se po ulici, která byla lemována místními zvědavci. Ti se přišli podívat, kdo jsou jezdci v černých uniformách a co chtějí od kováře.

Vraník se na jezdcův pokyn vydal ladnou chůzí vpřed. Zvedal vysoko přední nohy a občas radostně zaržál. Okovaná mohutná kopyta tepala do dlažby, až odletovaly jiskry. Postupně přešel do cvalu, poté zpomalil a obrátil se zpět. Stejně elegantně a vznešeně jako prve se nesl před zraky užaslých diváků. Zastavil se až před oběma ženami.